

לפני 15 שנים היתה בארץ סנסציה: שתי צעירות יהודיות התגלו בעזה כאשר נכבשה ועברו ליפו - עכשיו מספרת בתה של אחת על מה שקרה מאז

החיים הכפולים של יסמין

תיכננו בפורים מסיבת חפושות. אמא שלי הכינה לי תחפושת. אני לא יודעת למה רציתי להתחפש לרות המואביה. כנראה שלמדנו אז את מגילת רות. והדמות היתה קרוב כה ללבי. כשסיפרתי לחברה לכיתה, שמה היה עופרה. למה אני עומדת להתחפש. היא חיכה ואמרה לי: את לא צריכה להתחפש. את כמיה. ערבייה. בביתי ורצתי הביתה. בשימחת פורים לא רציתי להשתתף. הייתי ילדה נחמדה וחייכנית. וי כמו לילדות אחרות, היה לי חבר. כשסיילנו פעם אחת על שפת הים,

פשוט להיות עם ילדים שבאו מרקע אחר. היום, כשאני קוראת או שומעת על דורקים בשלום בין היהודים והערבים, אני תוהה אם האנשים שמציעים את זה יודעים ככלל על מה הם מדברים. אני יהודיה, אבל סבלתי מאפליה במשך כל השנים. אבי, שהתגיר, גם הוא נתקל בי בעיות בלי סוף, למרות שהדת הישראלית דואגת לגר, וכתוב בספר ויקרא: "וכי יגור גר בארצכם ולא תוננו אותו. כאזרח מכם יהיה לכם הגר הגר אתכם ואהבת לו כמוך כי גרים הייתם בארץ מצריים."

ואחרי כך עבדו כאחיות בבית-היחולים. כאשר שבה המישפחה לישראל, ביקשו בניה כי יוכרו שוב כיהודים. ואכן, בשנת 1961 קבע בית הדין הרבני בתל-אביב כי הם יהודים. יסמין זוכרת שכאשר באה מישראל פתחה ליפה, הובילה אותם משאית גדולה. **סיפורה ויסמין:** סבתא שלי גרה אז בצריף ביפו ליד בית-החולים דונולו. כולנו נדחפינו לאותו צריף. הייתי בגן-ילדים

„כשהתחפשתי לרות המואביה, אמרה לי החברה: אח לא צריכה להתחפש. את כמיה, ערבייה“

כמה חודשים אחרי שנכבשה רצועת עזה עליידי צה"ל במלחמת ששת-הימים, נתפסו מישפחותיהן של הת-אומות כשניסו לחצות את הגבול. הן נכלאו בבאר-שבע, ואחרי ארבעה ימים הוחזרו לרצועת עזה. הבעלים הוחזרו אל גשותיהן אחרי שהיו כלואים בישראל במשך שלושה חודשים. כאשר נתפסו, סיפרו התאומות לחיילי צה"ל שהן יהודיות, אך איש לא האמין להן. **הסבתא גיורת**

ל סמין אדיאן היא צעירה בת 20. גבוהת קומה ובעלת גי"ר רה חסובה ועיניים עצובות. עד לפני כמה שנים היא חשבה שהיא נולדה בחיפה. כך סיפרו לה הוריה. ואו, לפתע, נודעה לה האמת. היא נולדה בשנת 1962 בעזה. אמה היתה אחת מן „התאומות מעזה“ שהסעירו את מדינת ישראל בשנת 1967 (העולח הזה 1568). התאומות מעזה היו שתי נשים יפהפיות, בהירות-שיער ותכולות-עיניים, שחיו בעזה, והיו נשואות לבני המקום. ב-22 באוגוסט 1967,

תעלומת תאומות עזה

פרשת „האחיות מעזה“ — שתי נשים יהודיות שהיו נשואות לערבים, שהתגוררו בעזה ואחרי מלחמת-ששת-הימים עברו להתגורר ביפו, ואז-כך בבתי-ספר פגשתי חברות אחיות שלי מהסביבה. החבר שלי, שקבעתי להיפגש איתו למחרת ליד בית-הקולנוע אורניס, לא בא לפגישה. היה לי חשד שזה שוב קשור לרקע שלי. כשפגשתי אותו שוב אחרי כמה

אני הרגשתי על בשרי שכל הי פסוקים היפים וכל התיאוריות הר אנושיות טובות רק בשביל ציטוט, ולא לחיי היום-יום. כשהייתי ילדה, למדתי בבית-ספר עממי בבתיים. אני זוכרת שפעם

אמא ורודה אלה תמונתיה של אמא של יסמין אליאן ורודתה, כפי שהתפרסמו לפני 15 שנה, כאשר התפוצצה שכל הילדים בו היו יהודים. אני לא ידעתי עברית, רק כמה מילים. אחרי כך העבירו אותנו לבית ליד מעברת בתיים. למרות שאמי חינכה אותנו כיהודים, ראיתי כבר בתור ילדה שלא

היה זה 11 שנים קודם לכן, במלחמה אחרת, כאשר נכבשה רצועת עזה עליידי צה"ל. אז הועברו כל בני המישפחה — מלי-יהודים, הם לא יכלו להמשיך ולישאר ברצועה אחרי ששיטפו פעולה עם צה"ל כעת הכיבוש הי קצר שאחרי מיבצע סיני, התאומות נשארו אז בעזה. כאשר נשאלו מדוע, הן סיפרו שבעליהן חטפו אותן והחביאו אותן בסניג'י ככל עת הכיבוש. בעלה של אחת התאומות היה אלוף עזה באיגרוף, הוא הסכים שהיא תעבור לישראל ב-1967, ואף הגיש בקשה לגיור. בתיקוה שייג תן לו להתגורר עם אשתו בישראל. הוא רצה לייצג את ישראל באיגרוף. שתי התאומות עקרו לישראל ב-1932 אותה שנה, ביחד עם 13 ילדיהן. הן שוכנו בצריף, באחת מסימטאות יפו. יסמין היתה אז בת חמש שנים. היא ידעה שהיא יהודיה שנולדה בחיפה, כך סיפרו לה הוריה. היא ידעה ששם סבתה היה דוסיה פלפה, בת למישפחת סבוטניקים מחראקוב שבברית-המועצות. כאשר פרצה הי מהפכה ברוח משם המישפחה של הסבתא לתורכיה, שם התגירה דוסיה פלפה, והגיעה לישראל. כאן היא נישאה לתל-אביבי ששמו היה דויד אברמוביץ, בשנת 1925. היא התגרשה מאברמוביץ, ובשנת 1932 היא נישאה ליוסף עומאר. לבני הי זוג נולדו חמישה ילדים, וביניהם התאומות. בשנת 1946 עברה המישפחה ל-התגורר בעזה. התאומות למדו שם,

„לא הבנתי את השינאה ואת הדחייה של האנשים כלפיי“